

og fremmest pligten til at lade sig undersøge og behandle for kønssygdom. Endvidere kan ifølge den gældende lovs § 22, den, der udsætter nogen for at blive smittet med kønssygdom, idømmes straf på op til to års fængsel.

For i videst muligt omfang at ligestille behandlingen for kønssygdomme med behandlingen for andre sygdomme har det været overvejet helt at undlade bestemmelser om patientpligter og straffebestemmelser i lovforslaget. Der har herved været lagt vægt på, at de fleste mennesker, der har pådraget sig kønssygdom, ønsker at blive helbredt for lidelsen hurtigst muligt, ligesom de normalt vil være indforstået med, at de må afholde sig fra kønsligt samkvem så længe de lider af sygdommen.

Der må imidlertid stadig i en vis udstrækning påregnes et asocialt patientklientel uden forståelse for sygdommens karakter eller for nødvendigheden af at træffe foranstaltninger mod smittefare. Under hensyn hertil er det ikke anset forsvarligt ganske at ophæve de hidtidige bestemmelser om patienternes pligter og om straf for smittespredning.

Patienterne har således stadig pligt til at lade sig undersøge og behandle, jfr. lovforslagets § 3, men overtrædelse af denne pligt vil efter lovforslaget ikke kunne medføre straf, idet der ikke er medtaget nogen til den gældende lovs § 21 svarende bestemmelse. Såfremt en patient ikke overholder undersøgelses- og behandlingspligten, kan embedslægen derimod som hidtil — dog først efter forsøg på at få patienten til at komme ad frivillighedens vej — give pålæg herom, og hvis pålægget ikke efterkommes skal patienten ved politiets hjælp fremstilles for lægen, ja om fornødent — efter rettens bestemmelse — tvangsundersøges og tvangsbehandles, jfr. lovforslagets § 4. Denne bestemmelse svarer til den gældende lovs §§ 13-15. Den foreslåede affattelse af § 4 er dog en indskrænkning i forhold til den gældende lovs § 13, hvorefter embedslægen også kan give personer, der med føje mistænkes for at være smittespredere, mødepålæg. Der findes ikke tilstrækkelig begrundelse for at opretholde denne bestemmelse, der særlig sigtede på prostituerede. Fremtidig vil det således i alle tilfælde være en betingelse for, at embedslægen kan give fremmødepålæg, at den pågældende har forsømt sine pligter efter § 3. Endvidere er affattelsen af bestemmelsen en indskrænkning i forhold til den gældende lovs § 15, stk. 1, idet tvangsmæssig fremstilling for en læge efter forslaget kun kan finde sted, når den pågældende ikke har efterkommet et pålæg fra embedslægen om at møde til undersøgelse og behandling, men derimod ikke i de tilfælde, hvor nogen med føje er sigtet for overtrædelse af straffelovens §§ 199 (løs-

gængeri), 228 (rufferi), 229 (alfonseri) eller 233 (trækkeri). Der ses ikke at være nogen grund til at opretholde særlige tvangsforanstaltninger for de omhandlede persongrupper, så længe lovens almindelige regler ikke er forsøgt anvendt.

Efter lovforslagets § 10 — forslaget eneste straffebestemmelse — vil der endvidere kunne anvendes straf af bøde, hæfte eller fængsel i indtil 6 måneder overfor den, der ved samleje eller andet kønsligt forhold under skærpende omstændigheder forsætligt udsætter en anden for smitte med kønssygdom. Bestemmelsen er væsentlig lempet i forhold til den gældende bestemmelse i kønssygdomslovens § 22, dels ved nedsættelse af strafferammen og dels ved kun at omhandle forsætlige forhold, der endvidere skal være begået under skærpende omstændigheder. Der tænkes f. eks. på tilfælde, hvor en person vidende om at lide af en smittefarlig kønssygdom udsætter et større antal personer for at blive smittet. Det er tilstræbt at give lovforslagets straffebestemmelse en begrænsning, der svarer til den faktiske begrænsning i anvendelsen af den gældende lovs § 22. Der kan herved henvises til, at der i årene 1968-1970 har været idømt straf efter den nævnte bestemmelse i 3 tilfælde. I samme tidsrum andrager antallet af gonoré-tilfælde ca. 29.000. Som supplement til denne lempede straffebestemmelse er det i udkast til cirkulære til landets læger (bilag 2) indskærpet, at lægerne skal forklare patienterne om smitterisikoen og pålægge patienterne at undlade kønsligt forhold. Der vil dog normalt ikke være nogen sanktion overfor overtrædelse af lægens pålæg om, at patienten skal afholde sig fra samleje, idet kønssyge patienters samleje med andre efter lovforslagets § 10 som nævnt kun kan straffes, når der foreligger skærpende omstændigheder og forsæt.

Som følge af, at straffebestemmelsen i den gældende kønssygdomslovs § 21 foreslås ophævet, vil der i fremtiden heller ikke være nogen sanktion overfor patienter, der ikke ønsker at oplyse, af hvem de er blevet smittet med kønssygdom. Patienterne skal dog af lægen udspørges om, af hvem de er blevet smittet med kønssygdom, jfr. det nævnte cirkulærendkast.

Efter den gældende lov har der ikke været nogen sanktion mod de patienter, der ikke ville oplyse, hvem de selv kunne have smittet. Baggrunden herfor var, at man ellers ville tvinge en person til at indrømme en overtrædelse af lovens § 22, hvilket måtte anses for stridende mod almindelige retsplejeprincipper. Efter udkast til cirkulære til landets læger om lægernes medvirken i forbindelse med bekæmpelsen af kønssygdomme (bilag 2) skal patienten fremtidig også udspørges om, hvem de kan